

AKONI

ZINE #2

akoniakoni.blogspot.com

Σκέψεις, εικόνες, δημιουργίες και ταξίδια στο διάβα του χρόνου, σχημάτισαν τις εικονοές μας και παλμικά συνεχίζουν να σχηματίζουν το υλικό που μορφοποιεί ο καθένας μόνος του και όλοι μαζί συγχρόνως.

Άλλοτε εύπλαστο σαν πηλός και άλλοτε σκληρό σαν πέτρα.

Ιδιότροπο σαν το ξύλο.

*

Το «ΑΚΟΝΙ» περιγράφει ένα μικρό σύμπαν που μέσα του κρύβει ένα μεγαλύτερο.

Ατίθασα κάρδα και αποσπασματικές αφηγήσεις που συνθέτουν μία ιστορία.

Σε παράλληλο χρόνο και από κοινό σημείο φυγής, μία δεύτερη ανάγνωση με λέξεις και σύμβολα που διάλεξα(ν) να ξεχωρίσουν.

*

Το παρόν έντυπο, **κυκλοφορεί άνευ χρονικού περιορισμού και αντιτίμου**, κυρίως χέρι με χέρι και σε σημεία που φιλοξενούν ανάλογα εγχειρήματα.

Σώμα σε κίνηση αναζήτησης με τα πόδια να βουλιάζουν στην άμμο.

Ο ορίζοντας ψιθυρίζει τον έρωτα και ο ξερότοπος για δημιουργία.

Γύρω μου Άνθρωποι με βρώμικα χέρια που δε λένε ποτέ ψέματα.

Σκίζονται τα χείλη και φωνάζουν:

"Εδώ το αλάτι το τρώμε στα μούτρα και το σκαρί μας το σιάξαμε".

Έτσι, το Ακόνι εφήυρε το πουλί της ελευθερίας
και από μία Σταγόνα ξύπνησε το Ζώο-Άνθρωπος και ο Άνθρωπος-Ζώο.

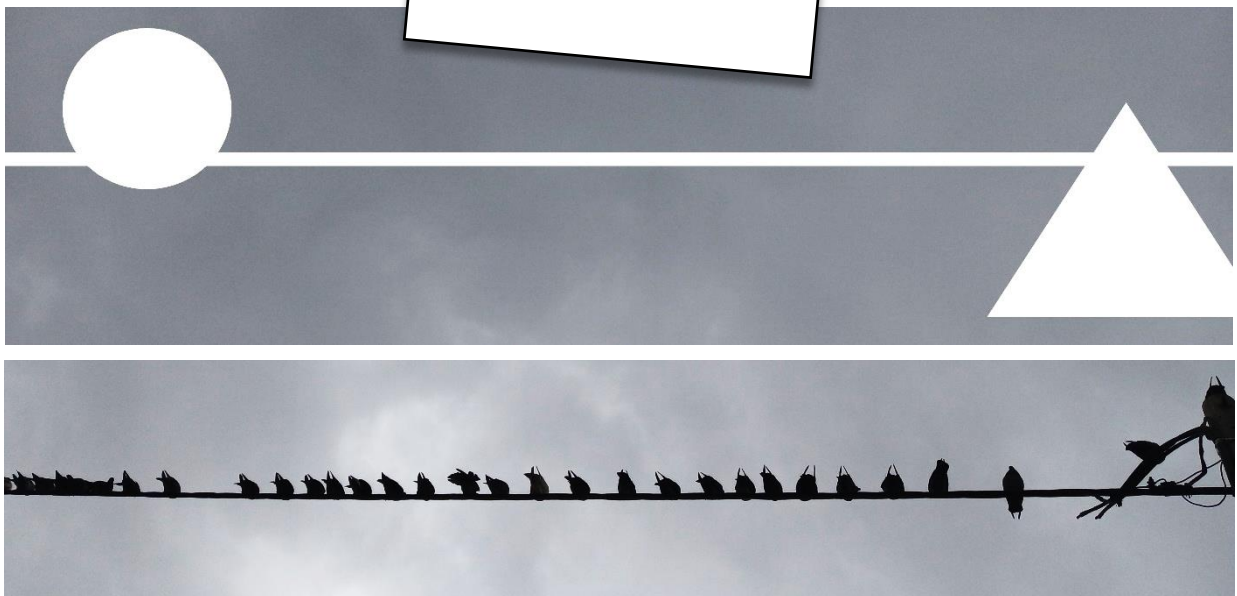
Αλλά η Απόσταση μέχρι το Γήρας είναι Στιγμές χωρίς Ρίζα
με πολλά Παιδιά.

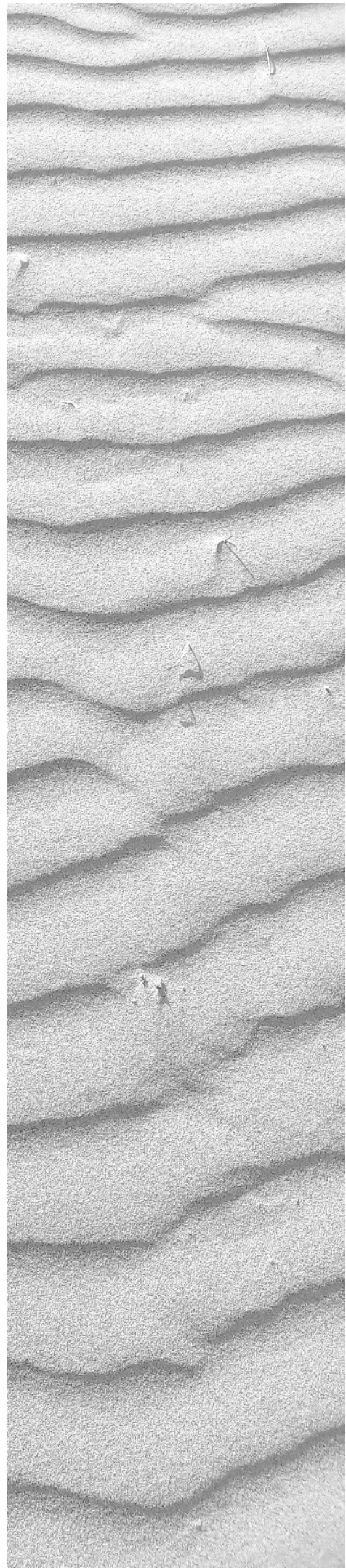
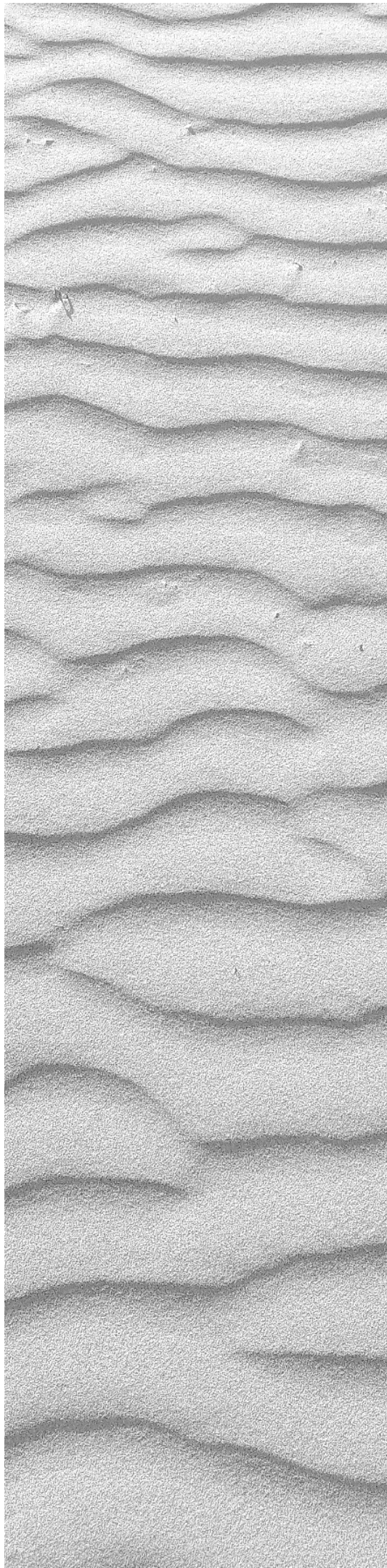
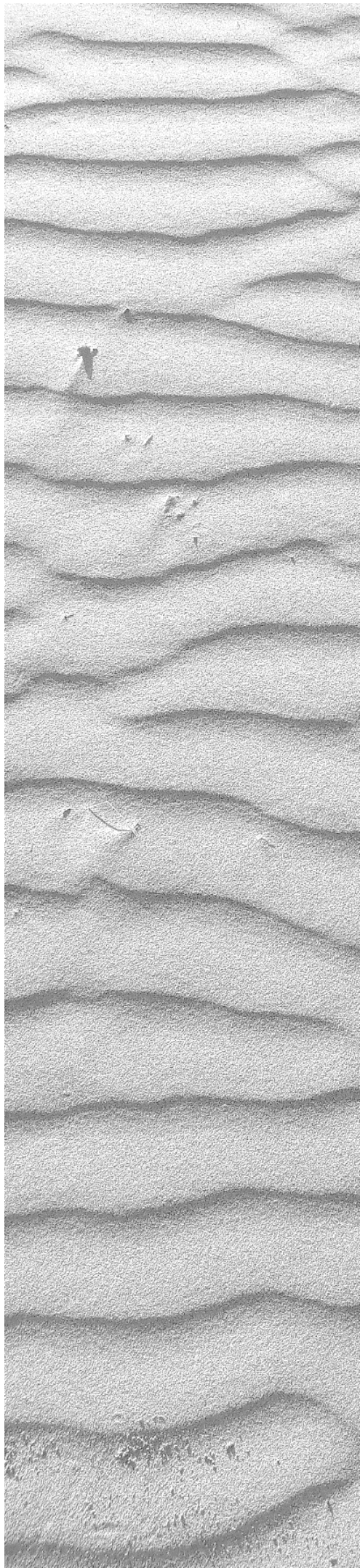
Είναι Πέτρα που την κρατάει ένας Έφηβος επειδή αισθάνεται Ξένος.

Αστός.

Από Μύθια πλέον στερεμένος ο Αλφειός, στέκει Αγέρωχος ξεχνώντας τον
Πόνο(ς), δίνοντας μορφή στην Ελευθερία.

(Zine #1)

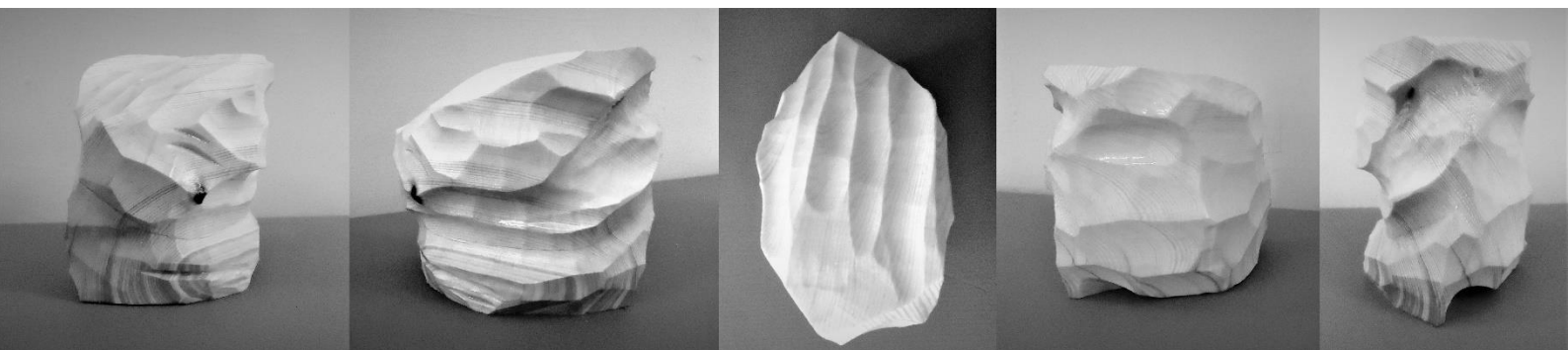

Της άρεσε συχνά να περπατάει ξυπόλητη εκεί που σκάει το κύμα.

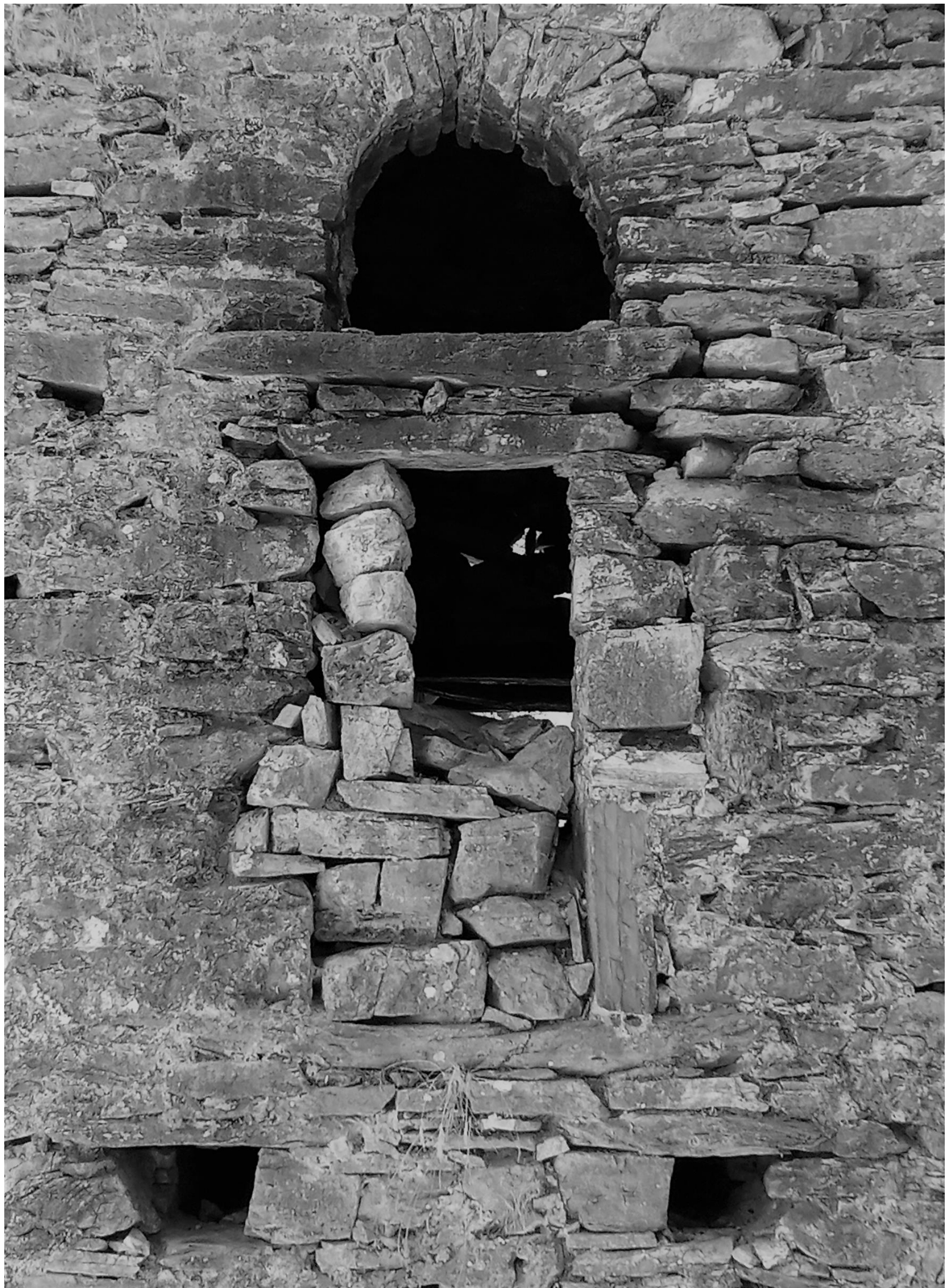
Στο τέλος της τρικυμίας αγριεμένων ωκεανών και στην αρχή της μπουνάτσας γαλήνιων πελάγων.

Στο χωριό ακούστηκε πως ο πατέρας της ο Αλφειός, την κλείδωσε έξω από το κάστρο.

«Πέτρα – Ξύλο Πεύκου»

Περιπλανώμενη και εκτεθειμένη πλέον, θα την συναντήσεις με ευκολία σε διάφορα μέρη.

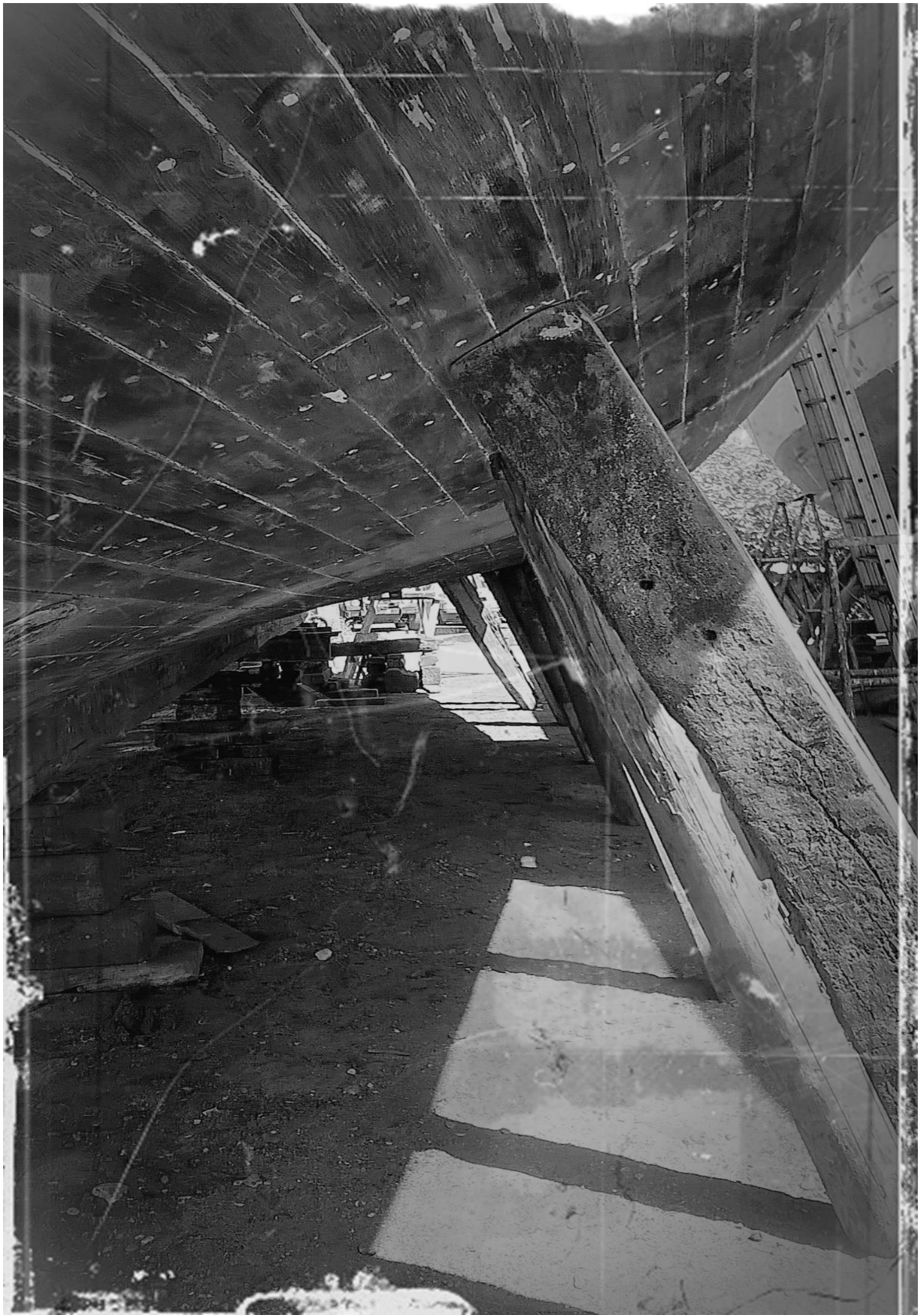

Εκεί που της άρεσε να περπατάει,

εκεί που έκοψαν την πέτρα για να χτίσουν το κάστρο τους,

στα σημεία που συναντούσε τις κρυφές της επιθυμίες
αλλά και σε επικίνδυνα μέρη που τριγυρίζουν τα μεγάλα της αδέρφια.

Έξω από την ασφάλεια των συναισθημάτων,

έπιασε τη ζωή της στα πράσα και λαχτάρησε τις στιγμές.

Με νωχελικό περπάτημα σα ναυαγός του σήμερα, ξεμπερδεύει το βήμα της και δίνει ένα σάλτο που θα το ζήλευε ακόμη και ο άλλος της εαυτός.

Κρυφοκοιτάζει πίσω της και αφήνει απόνερα στο πέρασμα της.

Συναντάει κάστρα που έχουν θαφτεί στη γη χωρίς να την αγγίζουν.

Ξύλα και δέντρα αιωνόβια που σαν παιδιά την φωνάζουν να πλησιάσει.

Της ψιθυρίζουν στ' αυτή την παρομοίωση της ζωής με ένα κλαδί που δεν θα αγγίξει ποτέ τον ουρανό.

Η αιχμή του, είναι και το τέλος του.

Μέχρι τότε όμως,
οι ρίζες,
οι ρίζες κλαδιά με φύλλα και άνθη θα αφήσουν
στην πορεία τους μέχρι το τέλος.

Τελικά η φύση τσακίζει, σκέφτηκε...

Δημιουργεί αναμνήσεις σε μέρη που δεν θα ζήσεις ποτέ και σκοράρει στα μπολιασμένα δίκτυα σου, λίγο πριν ξημερώσει.

Σβήνει φωτιές γυρίζοντας ανάποδα το σημείο που ξάπλωνες αμέριμος και ανάβει ερήμους από τον άνεμο, τη σκουριά και το αλάτι.

Κάνει στροφές γύρω από τον εαυτό της,

πετάγεται στα σύννεφα και σου εγκλωβίζει την σκέψη,

παραμορφώνει τα σχήματα που με περισσή μαεστρία δημιούργησες και σε κάνει να μισείς και να αγαπάς τα πάντα και το τίποτα μαζί.

Δηλαδή εσένα.

«Ο άνθρωπος ζώο – Εύλο ελιάς»

Εσένα που δεν πείστηκες ποτέ για την δύναμη της και πάντα άφηνες
λάσκο στα θέλω σου με τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα.

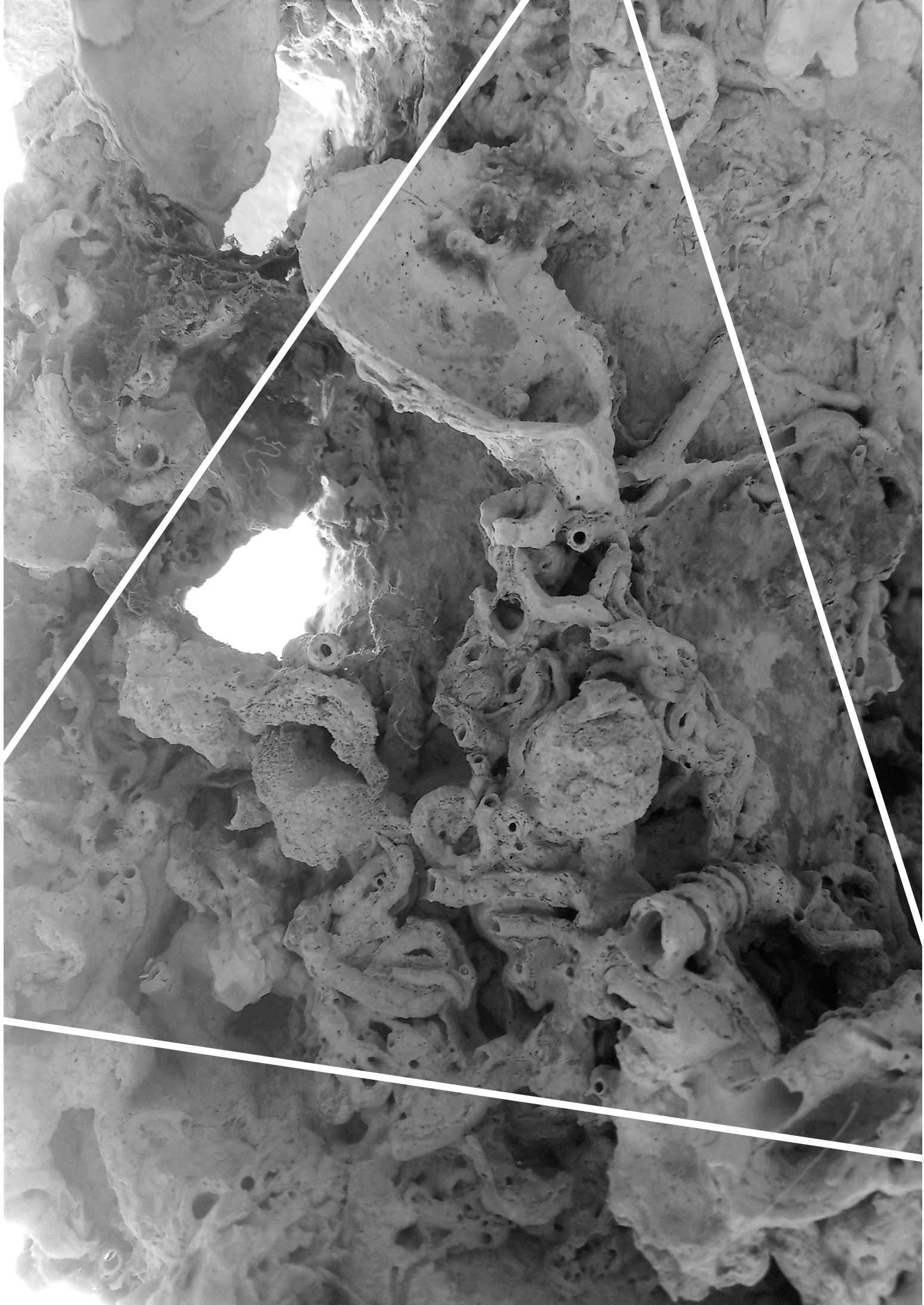
Ξεκινώντας από το τίποτα, τα ασήκωτα παπούτσια σου σε οδήγησαν ξανά
στο μέρος που ξεκίνησες κάποτε και έμεινες εκεί κάνοντας στροφές γύρω
από το ίδιο σημείο.

Ο ίδιος ξερότοπος που κάποτε σε αγκάλιαζε, τώρα σε σπρώχνει να σταθείς
όρθιος, ταριχευμένος ταξιδευτής του κενού.

Προσπαθείς να δώσεις χρώμα στο ψηλότερο σημείο του ταβανιού,
ψάχνεις φωτιές στο κέντρο της γης και παλεύεις να σχηματίσεις την μορφή
της από αυτά που άκουσες κάποτε για εκείνη.

Ηλεκτροφόρα καλώδια και καπνισμένα φουγάρα με αποχρώσεις του
δειλινού, σε οδήγησαν εδώ κατά λάθος και οι χτύποι της καρδιάς σου
γρηγορεύουν κάθε φορά που περνάς από αυτό το σημείο.

Τα λόγια δε φτάνουν, γι' αυτό μου μιλάς σπάνια και μονολεκτικά.

Λόγια ξαναειπωμένα για στιγμές που δεν έχουμε ξαναζήσει.

Λάθη που αν δεν τα καταπιούμε, δεν θα ησυχάσουμε ποτέ.

Δεν θα χορτάσουμε ποτέ, έχοντας την ελπίδα κρεμασμένη από τα δόντια μας, σε μία επιγραφή ξύλινη που γράφει με έντονα, βαθιά χαραγμένα γράμματα:

Αθάνατος.

Παντοδύναμος.

Όλα αυτά απέχουν λίγα μόλις βήματα από την τουαλέτα του σπιτιού σου.
Η καθιστή σου στάση, θα σου θυμίσει ότι δεν διαφέρεις και πολύ από
τους υπολοίπους και απότομα θα σηκωθείς όρθιος κρατώντας σε χαρτί
πολυτελείας ένα μικρό ποίημα, που περιγράφει το υπέρτατο χθεσινό σου
απόκτημα.

Την ίδια στιγμή ορδές αμάχων στους δρόμους δημιουργούν αναχώματα
με όλα τα βιβλία του κόσμου, φωνάζοντας μέχρι να ξεραθεί ο λαιμός
τους, πως η αλήθεια δεν έχει γραφτεί ακόμη.

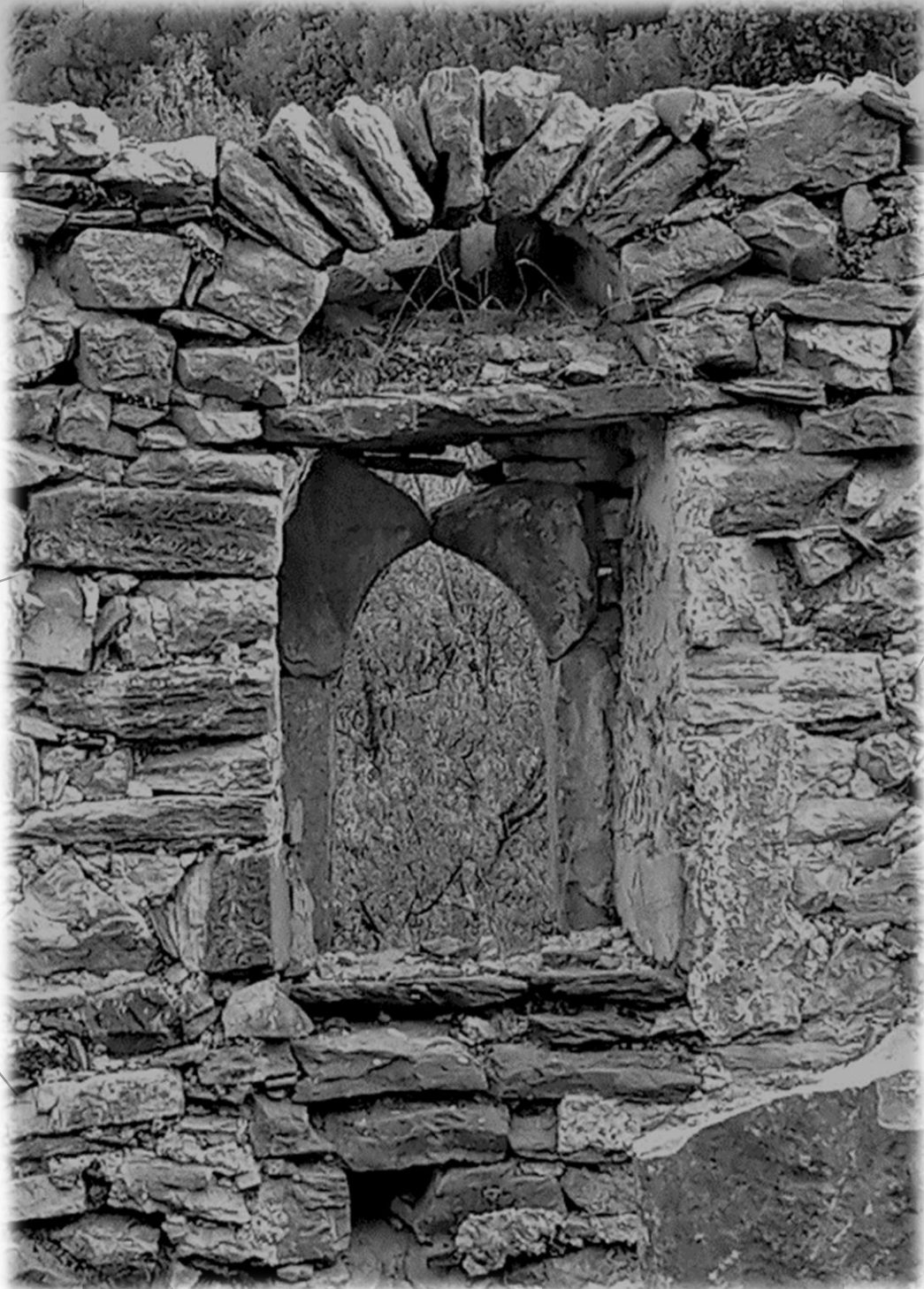
Εν τέλει, δεν έγραψαν τίποτα επειδή δεν τους άφησες ποτέ να μιλήσουν.

Στάσιμος στέκεις μπροστά στη στιγμή σου και μια όμορφη λέξη
ζητάς από τα χείλη μου, που να γυαλίζει σαν τη δροσιά του φθινοπώρου.

Εκεί που ακούμπησες για να ξαποστάσεις όμως, έχω αφήσει τις ανάσες
μου.

Εκεί άνοιξα τα μάτια και πήρα την πρώτη μου εισπνοή.

Με κοιτούσες φορώντας πολύχρωμα λαμπάκια στο κεφάλι και τα δάχτυλα σου πετούσαν πυροτεχνήματα στον ουρανό.

Ακόμα και όταν έκλεισα τα μάτια, ήσουν εκεί για να μου θυμίσεις, ότι η καρδιά μου χτυπούσε στο σώμα σου κάποτε.

Τώρα που με γέννησες με καταδίκασες να ζω ευτυχισμένος ανάμεσα σε τόσα πολλά χρώματα και να ξυπνάω στον ύπνο μου.

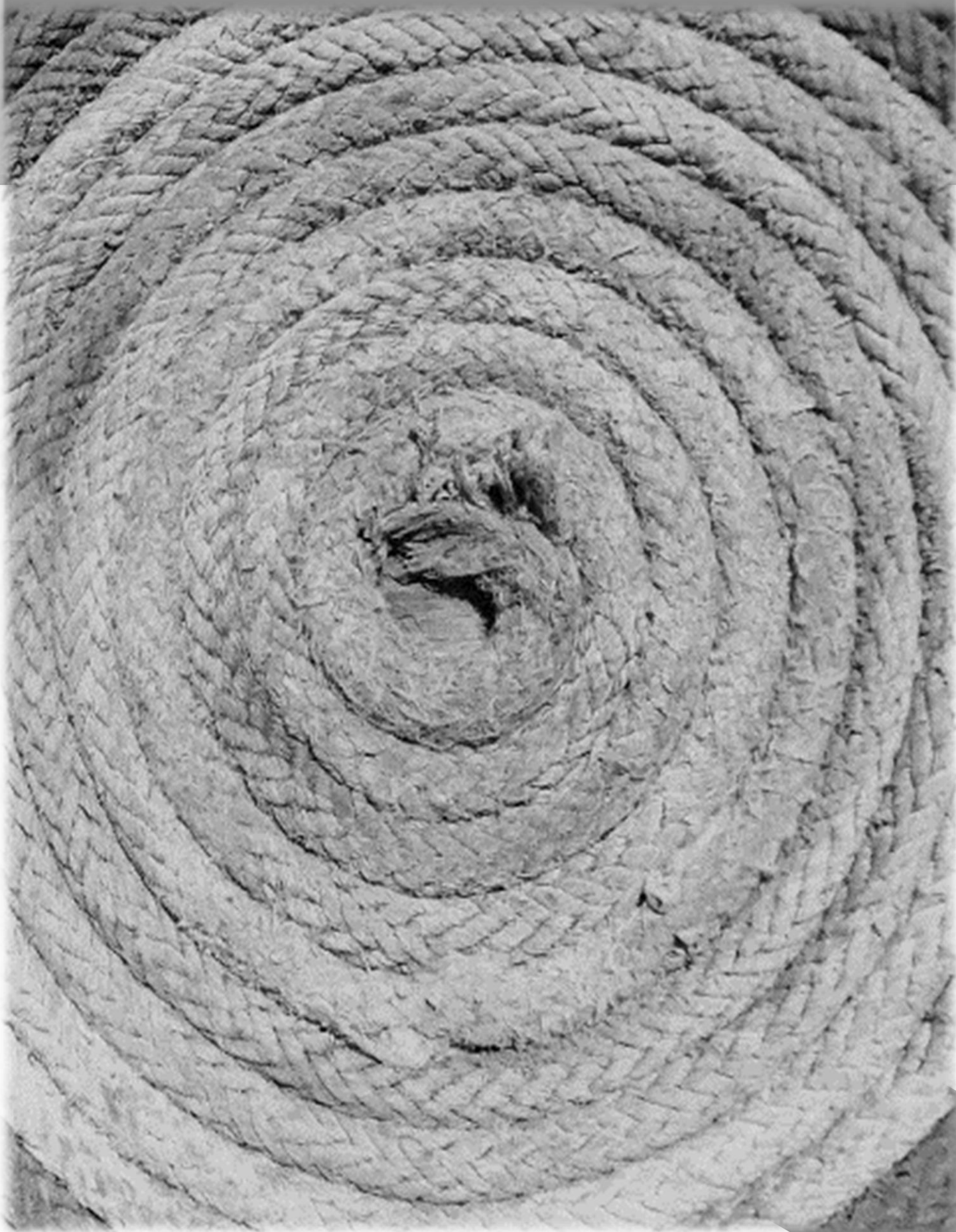
Συνήθως δεν θυμάμαι τα όνειρα μου, κι αυτός είναι ο λόγος που δεν σου γράφω συχνά.

Ξεχνάω αυτούς που συναντάω στο διάβα μου και αγκαλιάζω αγνώστους που στάθηκαν καταμεσής του δρόμου για να θυμηθούν.

«Στιγμές – Εύλο Φλαμουριάς»

Στόμωσαν οι υποσχέσεις και η ίσαλος κρύφτηκε, καιρό τώρα...

Δεν έχω απαντήσεις για έρμα, κι αυτός είναι ο λόγος που δεν σου μιλάω συχνότερα.

Αιχμηρός και διψασμένος θα σου γράφω μόνο το πρωί, όνειρα που
θυμάμαι και μας γνέφουν ακόμα...

A.O.D. 2023 / Photos, texts & Creations by K. Bastas

